

“Ονομάζω αυτόν Σαμουήλ, διότι από τον Κύριον τον Θεόν τον παντοκράτορα εξήτησα και τον έλαβα”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Βασιλειών Α' (Μασ. Σαμουήλ Α')

Α' Βασιλέων 1

Α' Βασ. 1,1 Κατά την εποχήν εκείνην των Κριτών εξούσε ένας άνθρωπος, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Αρμαθαίμ, την περιοχήν Σιφά, η οποία ευρίσκετο εις την ορεινήν χώραν, όπου κατοικούσεν η φυλή του Εφραίμ. Ο άνθρωπος αυτός ωνομάζετο Ελκανά και ήτο υιός του Ιερεμεήλ, υιού του Ηλίου, ο οποίος Ηλίου ήτο υιός του Θοκέ από την Νασίβ, της φυλής Εφραίμ.

Α' Βασ. 1,2 Ο Ελκανά είχε δυο συζύγους, η μία ωνομάζετο Άννα, η δε άλλη ωνομάζετο Φεννάνα. Η Φεννάνα είχε παιδιά, η Άννα όμως δεν είχε παιδί.

Α' Βασ. 1,3 Ο άνθρωπος αυτός, ευσεβής καθώς ήταν, ανέβαινε κάθε χρόνον από την πατρίδα του την Αρμαθαίμ εις Σηλώ, τον ιερόν τόπον, για να προσκυνήσει και

να προσφέρει θυσίας στον Κύριον τον Θεόν τον παντοκράτορα. Εις Σηλώ αρχιερεύς ήτο τότε ο Ηλί, ιερείς δε οι δύο υιοί του, ο Οφνί και ο Φινεές.

Α΄ Βασ. 1,4 Κάποιαν ημέραν, κατά την οποίαν ο Ελκανά προσέφερε την καθιερωμένην ειρηνικὴν θυσίαν, έδωσεν εις την Φεννάναν και τους υιούς της πολλές μερίδες, ανάλογες προς τον αριθμόν αυτών, από τα υπόλοιπα των θυσιών.

Α΄ Βασ. 1,5 Εις την Άνναν όμως, επειδή δεν είχε παιδιά, έδωκε μίαν μόνον μερίδα δι΄ αυτήν την ιδίαν. Αλλ΄ ο Ελκανά ηγάπα την Άνναν περισσότερο από την Φεννάναν. Ο Κύριος όμως είχε δώσει εις αυτήν στειρότητα και δεν αποκτούσε παιδιά.

Α΄ Βασ. 1,6 Δεν έδωκεν εις αυτήν ο Κύριος παιδίον, πράγμα το οποίον προεκάλει θλίψιν εις αυτήν, και υπό το βάρος της θλίψεως ήταν διαρκώς μελαγχολική και άθυμος, διότι ο Κύριος είχε καταστήσει αυτήν στείραν και δεν της έδιδε παιδί.

Α΄ Βασ. 1,7 Έτσι έκανε κάθε έτος ο Ελκανά, όταν ανέβαινεν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, για να προσφέρει τας καθιερωμένας θυσίας, η δε σύζυγός του η Άννα κατελαμβάνετο από αθυμίαν, έκλαιε και δεν έτρωγε.

Α΄ Βασ. 1,8 Ο Ελκανά, ο σύζυγός της, είπεν εις αυτήν: “Άννα!” Εκείνη του απήντησεν: “Ιδού εγώ, κύριε”. Εκείνος πάλιν της λέγει: “τι συμβαίνει και γιατί κλαίεις, και γιατί δεν τρώγεις, και γιατί σε πληγώνει η καρδιά σου και είσαι περίλυπος; Εγώ δεν είμαι για σε καλύτερος και από δέκα ακόμη παιδιά;”

Α΄ Βασ. 1,9 Έπειτα από αυτό το οικογενειακό, μετά την θυσίαν, φαγητόν εις Σηλώ, η Άννα εσηκώθη, μετέβη και εστάθη ενώπιον της Σκηνής του Μαρτυρίου. Ο αρχιερεύς ο Ηλί εκάθητο επάνω εις ένα ανάκλιντρον εις την είσοδον της Σκηνής του Μαρτυρίου.

Α΄ Βασ. 1,10 Η Άννα ήταν βαθύτατα λυπημένη και προσηυχήθη προς τον Κύριον. Καθ΄ ον δε χρόνον προσήύχετο, έκλαιε και έχυνε άφθονα δάκρυα.

Α΄ Βασ. 1,11 Κατά την ώραν εκείνην της προσευχής έκαμε ένα τάμα προς τον Θεόν λέγουσα· “Αδωναΐ, Κύριε, Ελωέ Σαβαώθ, εάν ρίψης βλέμμα ευσπλαχνίας και ίδης την θλίψιν και την εντροπήν της δούλης σου εκ του γεγονότος ότι είμαι στείρα, με ενθυμηθής στο έλεός σου και μου δώσης τέκνον, εγώ σου υπόσχομαι να αφιερώσω αυτό ενώπιόν σου, διά να σε υπηρετή διαρκώς μέχρι της ημέρας του θανάτου του. Υπόσχομαι επί πλέον ότι οίνον και οينوπνευματώδη γενικώς ποτά δεν θα πιη το παιδί αυτό εις όλην του την ζωήν· ψαλίδι δεν θα ανέβη επί της κεφαλής του, για να του κόψη την κόμην”.

Α΄ Βασ. 1,12 Επειδή δε αυτή επί πολλήν ώραν παρέτεινε την προσευχήν της ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου, ο αρχιερεύς Ηλί παρετήρει το στόμα αυτής·

Α΄ Βασ. 1,13 παρετήρει δηλαδή ότι αυτή ομιλούσε από την καρδίαν της, τα δε χείλη της μόλις εκινούνται και η φωνή της δεν ηκούετο καθόλου. Ο Ηλί την ενόμισε μεθυσμένην.

Α΄ Βασ. 1,14 Είπε δε ο υπηρέτης του Ηλί, κατ' εντολήν του Ηλί· “έως πότε θα είσαι μεθυσμένη; Σταμάτησε την επήρειαν του κρασιού σου και απομακρύνσου από την Σκηνήν του Μαρτυρίου”.

Α΄ Βασ. 1,15 Απεκρίθη δε η Άννα και του είπε· “όχι, κύριε, δεν είμαι μεθυσμένη. Είμαι μία σύζυγος, η οποία διέρχεται πολύ πικρές ημέρες. Οίνον και άλλα οινοπνευματώδη ποτά δεν έχω πιεί, αλλά ξεχύνω τον πόνον της ψυχής μου ενώπιον του Κυρίου.

Α΄ Βασ. 1,16 Μη θεωρήσης εμέ την δούλην σου ως αμαρτωλήν και ασεβή γυναίκα. Δεν είμαι εγώ τέτοια, αλλά ο υπερβολικός πόνος έχει λυώσει την ψυχήν μου και δι' αυτό απευθύνω την μακράν αυτήν προσευχήν προς τον Κύριον”.

Α΄ Βασ. 1,17 Ο Ηλί απεκρίθη προς αυτήν και της είπε· “πήγαινε στο καλό· εύχομαι να εκπληρώση ο Θεός του Ισραήλ ολόκληρον το αίτημά σου και σου δώση αυτό το οποίον εξήτησες”.

Α΄ Βασ. 1,18 Είπε τότε η Άννα· “είθε εγώ, η δούλη σου, να εύρω χάριν ενώπιόν σου και ο Κύριος να εισακούση την ευχήν σου”. Ανεχώρησεν έπειτα η Άννα από την Σκηνήν του Μαρτυρίου και μετέβη στο προσωρινό κατάλυμα του συζύγου της, εις Σηλώ. Εκεί έφαγε και ήπие και το πρόσωπόν της δεν εφάινετο πλέον θλιμμένον.

Α΄ Βασ. 1,19 Την επομένην πολύ πρωί εσηκώθησαν, προσεκύνησαν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου και επορεύθησαν προς την ιδιαίτεραν των πόλιν, την Αρμαθαίμ. Ο Ελκανά εισήλθεν στον οίκον του εις Αρμαθαίμ, ήλθεν εις συνάφειαν με την σύζυγόν του την Άνναν, ο δε Κύριος την επεσκέφθη και έμεινεν αυτή έγκυος.

Α΄ Βασ. 1,20 Κατά τον κανονικόν χρόνον, τον ένατον δηλαδή μήνα, εγέννησεν υιόν και ωνόμασεν αυτόν Σαμουήλ λέγουσα· “ονομάζω αυτόν Σαμουήλ, διότι από τον Κύριον τον Θεόν τον παντοκράτορα εξήτησα και τον έλαβα”.

Α΄ Βασ. 1,21 Μετά ένα έτος ο άνθρωπος αυτός, ο Ελκανά και όλη η οικογένειά του, ανέβησαν κατά την συνήθειάν των εις Σηλώμ, για να προσφέρη ο Ελκανά την ετησίαν θυσίαν, το τάξιμόν του, και το υπό του Μωσαϊκού Νόμου οριζόμενον δέκατον από τα γεωργικά του προϊόντα.

Α΄ Βασ. 1,22 Η Άννα όμως δεν ανέβη μαζί του και είπε στον άνδρα της· “εγώ θα παραμείνω και δεν θα αναβώ στον ναόν του Κυρίου, μέχρις ότου έλθη εποχή και είναι εις θέσιν να αναβή και το τέκνον μας αυτό μετά τον απογαλακτισμόν του. Τότε θα το παρουσιάσωμεν ενώπιον του Κυρίου, για να παραμένη εκεί ισοβίως”.

Α΄ Βασ. 1,23 Ο Ελκανά, ο σύζυγός της, της είπε· “κάμε αυτό που νομίζεις ότι είναι καλόν. Κάθησε, δηλαδή, εδώ μέχρις ότου απογαλακτίσης το παιδίον. Εύχομαι δε, να εκπληρώση ο Κύριος το τάμα σου, όπως το είπες”. Η Άννα παρέμεινεν στον οίκον της, μέχρις ότου απογαλακτίση τον υιόν της.

Α΄ Βασ. 1,24 Κατόπιν ανέβη και αυτή με τον σύζυγόν της εις Σηλώμ φέρουσα μαζί της ως θυσίαν αιματηράν ένα μόσχον τριών ετών και την ανάλογον αναίμακτον θυσίαν από άρτους, είκοσι περίπου χιλιόγραμμα σιμιγδάλι και ένα ασκί κρασί. Εισήλθον εις την αυλήν της Σκηνής του Μαρτυρίου, που ευρίσκετο εις την Σηλώμ. Το δε παιδίον ήταν μαζί τους.

Α΄ Βασ. 1,25 Προσέφεραν τα προς θυσίαν στον οίκον του Κυρίου. Ο πατήρ έσφαξε το ζώον, το οποίον κάθε έτος προσέφεραν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου ως θυσίαν. Έπειτα δε ωδήγησε και παρέδωσε το παιδί στον Κύριον, έσφαξε και εθυσίασε τον τριετή μόσχον και η Άννα η μητέρα του παιδιού επλησίασε προς τον Ηλί.

Α΄ Βασ. 1,26 και του είπε· “παρατηρήσατέ με, κύριε όσον είναι αληθινόν ότι σεις είσθε ο Ηλί, άλλο τόσον είναι αληθινόν ότι εγώ είμαι η γυναίκα εκείνη, η οποία ευρέθη κάποτε ενώπιόν σου προσευχομένη προς τον Θεόν.

Α΄ Βασ. 1,27 Δια το παιδίον τούτο εγώ τότε προσηυχήθην. Ο δε Κύριος εδέχθη το αίτημά μου και επραγματοποίησεν αυτό το οποίον του εξητούσα.

Α΄ Βασ. 1,28 Και εγώ σήμερον αφιερώνω αυτό το παιδί μου στον Κύριον, για να υπηρετή τον Κύριον ισοβίως”. Η Άννα είπε κατόπιν την κατωτέρω ωδήν.

Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Πηγή: pemptousia.gr